C:\Users\Plazma\Desktop\305\Bradbury_Ray-Prava_po_domacku_vyrobena_egyptska_mumie_kapitana_Stonesteela.pdb

PDB Name: Bradbury-Pravá, po domácku vyro
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.2.2007
Modification Date: 28.2.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ray Bradbury
Pravá, po domácku vyrobená egyptská mumie kapitána Stonesteela
(ikarie 1996/04)

Bylo to na podzim, když našli kousek od Jezera potáplic opravdovou egyptskou mumii. Jak se tam ta mumie dostala a jak dlouho tam byla, to nikdo nevěděl. Ale byla tam, celá zavinutá do neprodyšných svitků, které ji chránily. Vypadala trochu pošramocená časem a jako by jenom čekala, až ji někdo najde.
Den předtím, a byl to právě takový den, kdy stromy strhávaly své zářivé, jakoby popálené listy, vykročil dvanáctiletý Charlie Flagstaff středem upravené, teď však prázdné uličky, díval se na nebe, na obzor, na celý svět, a vykřikoval: „Oukej! Já čekám! Tak jdeme na to!“
Nic se však nestalo. Charlie rozhrnoval listí před sebou celým městem, až došel k nejvyššímu domu v největší ulici, k domu, do kterého přicházeli se svými problémy všichni ze Zeleného města.
Charlie nakrabatil čelo, zavřel oči a zaječel do oken velikého domu: „Kapitáne Stonesteele!“
Dveře se rozletěly, jakoby za nimi ten starý muž čekal, stejně jako Charlie venku, až se stane v Zeleném městě ve státě Illinois něco neuvěřitelného.
„Charlie,“ zavolal kapitán Stonesteel. „Jsi už dost starý na to, abys zaklepal. Co je to za kluky, kteří halekají okolo domů?“
Dveře se zabouchly.
Charlie vzdychl, vystoupil po schodech a jemně zaklepal.
„Cože, Charlie, to jsi ty?“ Dveře se pootevřely a škvírou vykoukl kapitán. „Dobrý bože, podívej se na to počasí!“
Stařec vyšel ze dveří a zavětřil svým citlivým, jako břitva ostrým nosem ve větru. „Ty nemáš rád podzim, synku? Jen ochutnej ten vzdoušek!“ Náhle pohlédl do chlapcova bledého obličeje. „Co je, vždyť ty, synku, vypadáš, jako by se ti utopil tvůj poslední kamarád, jako kdyby pošel tvůj pes! Co se děje? Začíná příští týden škola? Nebo se vánoce blíží příliš pomalu?“
„Ty budou až za osm dlouhých týdnů. To je jako za deset let!“ vzdychl chlapec s pohledem na podzimní město. „Už jste si všiml, kapitáne, že se v okolí skoro nic neděje?“
„Jak to, u všech všudy, synku, vždyť zítra je svátek práce, půjde veliký průvod, v něm sedm skoro zbrusu nových aut, starosta bude ve sváteční uniformě, možná - eh...“
Kapitán zmlkl, vlastní kupecký seznam na něj nezapůsobil.
„Kolik ti je let, Charlie?“
„Třináct. Skoro.“
„To to utíká, už ti bude třináct. Co budeme dělat, Charlie, abychom přežili dnešní den?“
„Jestli to někdo ví, tak jste to vy, kapitáne.“
„Charlie...“ Stařec uhnul před chlapcovým čistým pohledem. „Můžu zesměšnit politiky, roztřást kostru městské haly, přinutit lokomotivy, aby uháněly pozpátku do kopce. Ale co s klukem, který se nudí o podzimním víkendu? No...“
Kapitán Stonesteel se zahleděl do budoucnosti.
„Charlie,“ řekl nakonec, „nechal jsem se dojmout tím, jak jsi ležel na zatracených kolejích a čekal, až tě zabije vlak, který stejně nikdy nepřijede. Tak poslouchej. Vsadím se s tebou o šest čokolád, že Zelené město ve státě Illinois se i se svými 5.062 obyvateli a tisícem psů úplně změní, změní se v to nejlepší, a to během příštích čtyřiadvaceti kouzelných hodin! Vsadíme se?“
„Přijímám!“ Charlie uchopil a stiskl starcovu ruku. „Kapitáne, já vím, že to dokážete!“
„Dívej se, chlapče. Dobře se dívej!“
Kapitán vkročil do domu, zavětřil u dveří vedoucích do sklepa a pak u dveří na půdu. Charlie běžel po jeho boku.
„Poslechni, Charlie. Slyšíš? Podkrovní bouřky.“
Kapitán otevřel dveře dokořán do podzimního šepotání. Polapený vítr se roztřásl ve slunečních paprscích.
„Co to povídá?“
Poryv větru postrčil kapitána nahoru po schodech, jako by byl z lehounkých plev. Cestou filozofoval: „Říká stále ta samá slova. Čas. Stáří. Vzpomínka. Prach. Bolest. Naslouchej těm paprskům. Když tma pobolí střechu krásného, podzimního dne, pak máš spoustu času na povídání, na bombajský šňupací tabák, na hřbitovní kytky, které se mění v duchy -“

„Kapitáne,“ Charlie lapal po dechu, když vystupoval vzhůru po schodech, „vy byste mohl psát do magazínů!“
„Jednou jsem to zkusil. Vrátili mi to. A jsme tady.“
A skutečně tam byli, na místě bez kalendáře, bez dnů, měsíců a roků, jen s pavoučími stíny a záblesky světla jako v prachu rozlitými slzami ze zříceného lustru.
„Páni!“ vykřikl Charlie. Byl trochu vyděšený, ale líbilo se mu to.
„Charlesi,“ řekl kapitán. „Jsi připraven?“
„Připraven!“
„Teď!“
Kapitán shrnul námořní mapy, plány, achátové kuličky, skleněné oči, kýchal ze zvířeného prachu, ale vyhrnul si rukávy.
„Když pomáháš na svět mystériím, bohudík nepotřebuješ převařovat vodu ani nic drhnout. Podej mi támhle ten papyrový svitek, chlapče, tamtu létací jehlu, je hned vedle, pak ještě štůček modrotisku, a pod nohama máš klubko propálených doutnáků. Pospěš si!“
„Hned to bude!“ Charlie běhal a skákal, skákal a běhal..
„Sem, sem a sem! Tam, tam a tam!“
Svazky suchých proutků, drápky jívových kočiček, suché květy a důtky se míhaly vzduchem.
Kapitánových šestnáct rukou se široce rozpínalo, blýskalo šestnácti jehlami, lupínky trávy, kolem poletovalo soví peří a blýskaly jasně žluté liščí oči.
„Tak, pánové. A půl je hotovo!“
Kapitán uťal řeč mávnutím ruky.
„Vem rozum do hrsti, synku. Co ti to začíná připomínat?“
Charlie obcházel stůl, oči doširoka otevřené, stejně jako ústa.
„Tohle je... to je -“ breptal. A pak: „Mumie! To snad ne!“
„Ale ano, chlapče. Je to mumie.“
Zápěstí ponořená do svého výtvoru, naslouchal kapitán šustění a chřestění, jako by to ševelily suché květy.
„A teď, proč jsem udělal tuhle mumii? Ty, ty jsi mě vyprovokoval, Charlesi. Běž se podívat ven z vikýře.“
Charlie plivl na zaprášenou tabulku, loktem vyleštil sklo a zvědavě vykoukl ven.
„Co vidíš v tom zatraceném městě?“ zeptal se kapitán. „Nepřihodila se žádná vražda?“
„Ach, ne.“
„Nikdo nespadl ze zvonice nebo nepřejela někoho šílená sekačka na trávu?“
„Nic takového.“
„Žádní ještěři neplavou vyschlým jezerem, žádné příšery nepadají na zednářský chrám a nerozmačkávají šest tisíc svobodných zednářů na placku?“
„Zatraceně, vidím pořád jen pět tisíc obyvatel Zeleného města!“
„Nepleť mě fakty, dívej se pořádně, hochu. Rozum do hrsti. Podej hlášení!“
„Žádné příšery.“ Charles hleděl oknem ven. „Žádné pobořené kostely.“
„Máš pravdu, chlapče.“
Kapitán stál za Charliem a stejně jako on pozoroval bezútěšný kraj. Zašpičatil svůj veliký ohařský nos.
„V celém Zeleném městě, v celém tvém životě ani jedna vražda, jediný požár, nic takového. Jen se na to podívej, synku, Zelené město ve státě Illinois je nejobyčejnější, nejmizernější, nejbanálnější nuda v celé historii římských, ruských a anglo-amerických impérií. Kdyby tu vyrostl Caesar, běžel by na forum už v desíti letech a nabodl by se na vlastní dýku.“
„Nuda,“ řekl Charlie.
„Velmi správně!“ Kapitán Stonesteel odběhl zpátky a znovu začal tlouci a hníst a pěchovat podivný těžkopádný tvar na vrzajícím stole.
„Máš úplnou pravdu. Nuda až do posledního soudu a nejposlednějšího pohřbu. Trávníky, domky, psí kožichy, lidské účesy, laciné obleky v temných výkladních skříních, to všechno je nastříhané ze stejného materiálu -“
„Z nudy,“ odpověděl Charlie.
„A copak děláš ty, když se nudíš, chlapče?“
„Éé... Rozbíjím okna v barabiznách.“
„V Zeleném městě ale žádné barabizny nejsou!“
„Ale bývaly. Na Old Highley. Už to strhli.“
„Vidíš to?! Tak co jiného bychom mohli zkusit? Ale rychle!“
„Nějaký masakr?“
„Žádný masakr v těchhle psích letech. Bože můj, vždyť policejní šéf je milý jako med. Starosta? Žádné úplatky. Celé prokleté město se převaluje nudou a spí. Máme jedinou možnost, Charlie. Co je naší spásou?“
Charlie se usmál. „Udělat mumii?“
„Teď jsi uhodil hřebíček na hlavičku! Ano! Pojď mi pomoci, ať to dokončíme, chlapče.“
Zatímco se stařec smál a šil roucho pro mumii, Charlie uchopil a popadl a drapsnul a vlekl jěštěří ocásky, staré bandáže, co zbyly po lyžařské nehodě a jimiž si kapitán zpevňoval kotník, nějaké náplasti na pneumatiky z roku 1922, několik vyhořelých světlušek z posledního mírového léta 1913 a sbírku vyschlých motýlů a smrtihlavů, kteří kdysi měli jmenovky a nyní byli beze jména, když Charlie a stařec hnětli těsto a pletli, tkali a lepili a formovali tvar ze suchých a křehkých prutů.
„Voilá, Charlie. Hotovo. Uděláno.

„Kapitáne!“ Chlapec se zalíbením hleděl a těžce oddychoval. „Můžu jí udělat korunu?“
„Udělej jí korunu, chlapče. Udělej jí korunu.“
Slunce zapadalo, když kapitán a Charlie a jejich egyptský přítel sestupovali po schodech starcova domu. Dva z nich šli, jako by měli v nohou olovo, třetí plul lehce jako smažený kukuřičný lupínek v zářijovém vzduchu.
„Kapitáne,“ řekl Charlie nahlas. „Co teď s ním uděláme? Nevypadá, že by mohl moc mluvit nebo že by uměl něco obstarat.“
„To není třeba. Jen o něm povídej lidem, běž mezi lidi. A oči měj na stopkách.“
Otevřeli dveře a hleděli ven na město zalykající se mírem a zničené nicneděláním.
„Tak, chlapče, teď ses osvobodil ze smrtelného sevření nudy. Ale všichni ti ztracení lidé tam venku leží s rukama pod hlavou, smutní a skleslí, protože každé ráno, když vstanou, mají zase tu svou věčnou a každodenní neděli. Kdo je zachrání, chlapče?“
„Amon Bubastis Rameses Třetí, dostavil se právě o půl čtvrté!“
„Bůh žehnej tvé vyřídilce, Charlesi. Právě jsme zaseli něco velkolepého. A semeno nevzejde, dokud je co -?“
„Nezalejeme?“ zeptal se Charles.
„Správně. Budeme zalévat a starat se, sledovat, jak roste. A pak co? Pak budou žně. Pojďme, hochu. Ehm ... Přineseme tvého přítele.“
Kapitán se odšoural a ztratil se v soumraku.
Brzy potom sešla dolů mumie, Charlie jí trochu pomáhal.
Byl Den práce. V pravé poledne přišel Osiris Bubastis Amon-Ra-Tut ze Země Smrti.
Podzimní vítr prohraboval zahrady a rozrážel dveře dokořán, ale venku nebyl ten obvyklý ruch, který patří k průvodu se sedmi auty, s píšťalami a bubny a se starostou. Ulice byly plné lidí, kteří jako příliv zaplavili trávník před domem kapitána Stonesteela. Kapitán a Charlie seděli na přední verandě. Seděli tam už mnoho hodin a čekali, až přijde bouře, která smete Bastilu. Rozdivočelí psi chňapali po lýtkách chlapců, kteří pobíhali kolem davu. Kapitán se upřeně díval dolů na své a Charlieho dílo a potají se usmíval.
„Nuže, Charlie, vyhrál jsem sázku?“
„To je jistá věc, kapitáne!“
„Pojď.“
Telefony vyzváněly v celém městě a obědy se doma pálily na sporácích, když si kapitán Stonesteel vykračoval hlavní ulicí, aby požehnal průvodu Dne práce.
Uprostřed davu stál vůz, zapřažený párem koní. Na korbě seděl Tom Tuppen, oči rozšířené poznáním, jinak majitel napůl vymřelé farmy za městem. Zmateně pokřikoval, zástup také zmateně pokřikoval. Vzadu na voze ležela totiž zcela zvláštní sklizeň, vyloupnutá z temnot čtyř tisíc let uplynulého a ztraceného času.
„U všech nilských zátop a úrodné delty,“ popadal dech kapitán s očima široce otevřenýma. „Je nebo není toto, co zde leží ve starých papyrových a gázových obalech, opravdová egyptská mumie?“
„Určitě je!“ křičel Charlie.
„Určitě je!“ ječeli všichni.
„Dnes ráno jsem oral na poli,“ řekl Tom Tuppen. „Orám, orám, a - prásk! Vyoral jsem tohleto, zrovínka před sebou! Málem mě ranila mrtvice! Jen si to představte! Egypťané museli procházet Illinois před třemi tisíci lety a nikdo o tom nevěděl! Úplné zjevení, to vám říkám! Ať to nechají vystavené! Dem na to! Uhněte z cesty, děcka! Dem na poštu!“
Kůň, vůz, mumie i zástup se pohnuly a zanechaly kapitána za sebou. Pořád ještě stál na stejném místě, kulil oči a ústa měl otevřená.
„Parádička,“ zašeptal. „Povedlo se to, Charlie. Tenhle zmatek, žvanění, veselice a hysterické klepy budou trvat celých tisíc dnů Armagedonu, na to dám krk!“
„Ano, pane kapitáne!“
„Michelangelo by to nesvedl líp. Jeho David je zavržený, ztracený a zapomenutý ve srovnání s naším egyptským překvapením a-“
Kapitán zmlkl, když kolem běžel starosta.
„Kapitáne, Charlie, jak se vede? Právě volalo Chicago. Zítra ráno přiletí novináři! Lidi z muzea tu budou na oběd! Sláva na výsostech, blahoslavena budiž obchodní komora Zeleného města!“
Starosta utíkal dál davu v patách.
Podzimní mrak přelétl kapitánův obličej a usadil se na jeho ústech.
„Konec prvního jednání, Charlie. Napnout závity. Teď začíná druhé. Chceme, aby tenhle rozruch trval pořád, viď?“
„Ano, pane.“
„Zamysli se, chlapče. Co o tom říká strýček Kazatel?“
„Strýček Kazatel říká - ehm - ustoupit o dva kroky zpět?“
„Potlesk pro Charlieho, je to hvězda večera! Pámbu dal, Pámbu vzal, není-liž pravda?“
Charlie pohlédl do starcova obličeje a viděl známky nějaké starosti. „Ano, pane.“
Kapitán pozoroval dav, který zaplavil okolí pošty a dva bloky poblíž. Dostavilo se několik orchestrů, bubny a píšťaly vyluzovaly melodie, které se k Egypťanovi krásně hodily.
„Slunce už zapadá, Charlie,“ zabručel kapitán s očima zavřenýma. „Začíná finále.“
Jaký to byl den! Ještě mnoho let potom lidé říkali: „To byl den!“ Starosta šel domů a vyparádil se a pak se vrátil a pronesl tři řeči a uspořádal dva průvody. Jeden šel Hlavní ulicí až na konečnou trolejbusu, druhý opačným směrem a uprostřed nich zůstal Osiris Bubastis Amon-Ra-Tut, usmíval se jednou napravo, jak jeho křehké tělo obrátila zemská přitažlivost, jednou nalevo, když zahýbali za roh. Orchestry bubnů a píšťal, posílené dechovými nástroji, hrály bez

ustání, a když zrovna nehrály, tak popíjely pivo a učily se triumfální pochod z Aidy, který pak zahrály tolikrát, že matky odnášely své vřískající děti domů a muži se odklidili do barů, kde konejšili své nervy. Něco se povídalo o třetím průvodu a čtvrté řeči, ale zapadající slunce zahnalo všechny dohady a obyvatelé města Charlie odešli domů na večeři, u které se víc mluvilo než jedlo. V osm hodin Charlie s kapitánem projížděli ulicemi plnými spadaného listí, už v úplné tmě proráželi vzduch ve starcově Moonu, ročník 1924 - autě, které se rozklepalo strachy, když je kapitán někde zanechal.
„Kapitáne, kam jdeme?“
„No,“ zamyslel se kapitán, lehce a pohodlně dokázal urazit deset filozofických mil za hodinu. „Každý včetně vašich je zrovna teď na Gorossettově louce, viď? Poslouchají poslední projev ke Dni práce, někdo svítí na toho chlubivého starostu a on vyrostl nejmíň o čtyřicet stop, je to tak? Spolek hasičů odpaluje rakety. Pošta, kam ukryli mumii, je prázdná a lze ji lehce dobýt. Stane se zázrak, Charlie. Musí to být. Zeptej se mě, proč.“
„Proč?“
„Jsem rád, že ses mě zeptal. Nuže, chlapče, zítra vyskočí z vlaku spousta lidí z Chicaga, všichni rozehřátí a čerství jako palačinky, s naostřenými nosy a okáry a mikroskopy. Tihle čmuchálci z muzea plus tisková společnost proklepou našeho egyptského faraóna sedmkrát tam a zpátky a pak jim rupnou pojistky v hlavě. Protože nic takového nechceme, Charlesi.“
„Jedeme zneškodnit důkaz.“
„Říkáš to trochu neomaleně, hochu, ale v podstatě správně. Podívej se na to takhle, dítě. Život je kouzelné představení, dokud člověk neví o druhém všechno. Vždycky odcházej od vašich s trochou tajemství, synu. Nyní, než si lidé zvyknou na našeho starověkého přítele, než on nám unosí ten zatracený ručník z koupelny jako nějaký šviháckýý víkendový host, měl by naskočit na nejbližšího velblouda a hezky rychle z města zmizet. Tak!“
Poštovní úřad tiše svítil do tmy. Skrz velké okno mohli vidět šerifa, hlídajícího mumii. Seděli tiše uvnitř, opuštěni dorážejícími davy, které šly večeřet a dívat se na ohňostroj, a žádný z nich nepromluvil.
Kapitán vytáhl hnědou láhev, ve které zabublala tajemná tekutina.
„Dej mi pětatřicet minut, než bude šerif zralý, Charlie. Pak vlez dovnitř, udělej, co ti poručím a stane se zázrak. O nic víc nejde!“
A kapitán zmizel.
Za městem starosta právě domluvil a k obloze vzlétl ohňostroj.

Charlie stál na střeše Moonu a díval se na prskavky půl hodiny. Pak si spočítal, že doba na uzrání šerifa uplynula, přeběhl ulici, tiše jako myš vklouzl na poštu a zůstal stát ve stínu.
„No tak,“ říkal kapitán, pohodlně usazený mezi šerifem a faraónem, „proč nedorazíte tuhle láhev, pane?“
„A už je prázdná,“ odpověděl šerif, který bez váhání poslechl.
Kapitán se v tlumeném světle předklonil. Vypadal, jako kdyby si prohlížel zlatý amulet na prsou mumie.
„Věříte starým pověrám?“
„Jakým starým pověrám?“ vyzvídal šerif.
„Kdybyste přečetl tyhle hieroglyfy nahlas, mumie obživne a začne chodit.“
„Trochu silný tabák,“ řekl šerif.
„Jen se podívejte na ty fantastické symboly!“ lákal ho kapitán.
„Někdo mi sebral brýle,“ vyhrkl šerif. „Přečtěte mi to. Ať je legrace, až začne mumie chodit.“
Charlie to pochopil jako signál k útoku a protáhl se skrz stíny blíž k egyptskému králi.
„Čtu.“ Kapitán se sklonil níž k faraónově amuletu a nechal sklouznout do kapsy šerifovy brýle. „První znak je sokol. Druhý šakal. Třetí sova. Čtvrtý žluté liščí oči“
„Pokračujte,“ přikázal šerif.
Kapitán poslechl, jeho hlas stoupal a klesal, šerifova hlava přikyvovala a všechny staré egyptské obrázky a slova pluly a dotýkaly se mumie, dokud se kapitán nakonec nenadechl a pak neskončil.
„Můj bože - šerife - podívejte se!“
Šerif vytřeštil oči.
„Mumie,“ mumlal kapitán, „jde na procházku!“
„Je,“ řekl jakýsi hlas. Možná to byl faraónův dech.
A mumie se zvedla, trochu se zarazila, ale pak zamířila ke dveřím.
„Jak to,“ namítal šerif se slzami v očích, „vždyť by nám mohl pláchnout!“
„Půjdu za ním a přivedu ho zpět,“ řekl kapitán.
„Ano, běžte!“ odpověděl šerif.
Mumie byla pryč. Kapitán také. Práskly dveře.
„Ó, bože.“ Šerif zvedl láhev a zatřásl s ní. „Prázdná.“
Jeli uschlými alejemi, které se náhle proměnily v chrámy písečného Egypta a pilíře času, vytesané do podoby lilií. Charlie slyšel hukot auta až v duši. Na zadním sedadle se natřásala mumie sem a tam, vykláněla se v zatáčkách, nabírala prastarý vzduch a radovala se z teplého vánku vanoucího od řeky.
„Vyprávějte něco, kapitáne,“ řek nakonec Charlie.
„A co?“ zeptal se ten starý muž.
„Moc rád vás poslouchám, když vyprávíte. Mluvte o něčem, co chci poslouchat. O té mumii. Co to je doopravdy. Z čeho je doopravdy udělaná. Odkud přišla „
„Jak to chlapče, vždyť jsi byl u toho, pomáhal jsi mi, viděl jsi?“

Ale hoch z něj nespouštěl pohled svých jasných podzimních očí. Mumie, jejich mistrovské dílo, stvořené během prastaré tabákové sklizně ve vyschlém korytě Nilu, se ve větru naklonila až k jejich ramenům, jako by stejně jako chlapec dychtila zaslechnout další slova.
„Chceš vědět, čím byl ve skutečnosti, kdysi dávno?“
Kapitán nasál do plic hrst prachu a chvíli mu trvalo, než odpověděl.
„Byl to kdokoliv, nikdo, kdosi. Ty. Já.“
„A dál?“ zašeptal Charlie.
„Pokračuj,“ naznačovaly mihotavé záblesky v očích mumie.
„Byl to a je,“ mumlal kapitán, „balík starých humoristických příloh nedělních novin, odklizených do podkroví, kde nakonec samy od sebe chytí od všech těch zapomenutých fantazií a nápadů. Je to list papyru, zapomenutý na podzimním poli dávno před Mojžíšem, papírovina vytržená jako plevel ze záhonu času, dávno minulé šero a znovu přicházející úsvit ... lodní mapa Siamu, pramenů Modrého Nilu, horkého pouštního písku ... vysušené zažloutlé mapy pěšin a cest, mizících v písečných dunách ... suché a polámané květy ze svatebních památníků ... pohřební věnce ... poslední svitky z velké vyhořelé knihovny v Alexandrii... cítíš to spáleniště? Co pokrývá jeho klec žeber? Plakáty stržené ze stěn sýpek v Nort Stormu v Ohiu ... mrtvé certifikáty zlatokopů ... oznámení narození a sňatků ... všechny ty kdysi potřebné věci, naděje, sny ... první niklák v kapse, první dolar na zemi ... zabalené a stužkou převázané dopisy se žlutými obálkami od starých žen, které stále opakují starým mužům 'zítra a zítra a zítra' ... bude tu loď v přístavu, kůň na cestě, klepání na dveře ... Je to ... Je to telegram, který se bojíš otevřít ... básně, které jsi napsal a zahodil ... všechny ty němé, podivné stíny, které před tebou vyrostou, chlapče, nebo které se ti vykreslí v hlavě vždycky ve tři hodiny odpoledne, to všechno je rozmělněné, pohromadě a vytvarované do jedné podoby pod našima rukama a před našima očima. Tohle, tohle, tohle je Svatý prach Krále Faraóna ze Sedmé dynastie.“
„Je to tak,“ vzdychl Charlie.
Když dojeli k domu a zaparkovali, kapitán Stonesteel vyhlédl opatrně ven.
„Chodí vaši často k tobě do podkroví, Charlie?“
„Moc málo. V ničem se mi tam nehrabou.“
„Dobře. Zvedni našeho starého egyptského přítele ze sedadla, moc neváží, nejvýš dvacet liber. Provedls to s ním dobře, Charlie. Ach, to byl pohled! Když jsi běžel z pošty, jako by ta mumie šla na procházku. Měl jsi vidět šerifův obličej!“
„Doufám, že kvůli nám nebude mít problémy.“
„Bude si chvíli lámat hlavu a pak si něco vymyslí. Nemůže přece říct, že mumie odešla na procházku, že? Něco vymyslí, zorganizuje ozbrojené pátrání. Uvidíš. Ale teď, synku, vezmi našeho přítele nahoru, dobře ho schovej a každý týden ho navštěvuj. Vyprávěj si s ním po nocích. Pak po třiceti, po čtyřiceti letech.-“
„Cože?“ zeptal se Charlie.
„Až přijdou špatné roky orámované nudou, která ti bude kapat z uší, až město dávno zapomene na tento slavný příjezd a odjezd, jednou ráno, říkám ti, až budeš ležet v posteli a nebude se ti chtít ani vstávat, nebude se ti chtít hýbat ušima ani mrkat očima a budeš se pekelně nudit ... nuže, to ráno, Charlie, vylezeš nahoru do podkroví a vytáhneš tuhle mumii ze skrýše, pohodíš ji na poli a budeš pozorovat ten poprask. Život začne za hodinu, za den - pro tebe, pro celé město, pro každého. Teď to popadni a schovej, chlapče! A hoď sebou!“
„Já nechci, aby tahle noc už byla pryč,“ řekl Charlie tiše. „Nemůžeme s ní objet pár bloků a pak u nás na verandě vypít nějakou limonádu?“
„Limonádu!“ Paty kapitána Stonesteela prudce dopadly na podlahu vozu, až celé auto zapraskalo a zahoupalo se.
„Limonádu pro ztraceného a nalezeného krále a faraónova syna z Illinois!“
Bylo už pozdě večer, když znovu seděli na přední verandě kapitánova domu a vystavovali tvář větru - v rukou limonády, v puse led, pocucávali sladkou příchuť neuvěřitelného nočního dobrodružství. Vítr vál. Mumie, opřená o stěnu za Charlieho houpacím křeslem, vypadala skoro jako by naslouchala.
„Páni!“ vykřikl Charlie. „Už vidím ty titulky v zítřejším Clarionu: MUMIE NEZMĚRNÉ HODNOTY ZMIZELA! RAMSES-TUT ODCIZEN! VELKÝ OBJEV ZTRACEN! VYSOKÁ ODMĚNA VYPSÁNA! ŠERIF JE ZMATEN! OČEKÁVÁ SE VYDÍRÁNÍ!“
„Jen povídej, chlapče. Jak jsem tě to učil.“
Poslední ohňostroje Dne práce pohasínaly na obloze. Jejich odlesky se ztrácely v očích chlapce, starce i jejich společníka ukrytého ve stínu.
„Kapitáne?“ Charlie se zahleděl do budoucnosti. „A co když, až budu starý, nebudu už mumii vůbec potřebovat?“
„Eh?“
„Co když budu mít život plný překvapení? Bez nudy, najdu si něco, co budu chtít dělat, každý den bude stát za to, vstávat budu s úsměvem, smíchem, zestárnu v běhu - co potom, kapitáne?“
„To potom, chlapče, budeš jeden z nejšťastnějších lidí božích!“
„Tak se podívejte, kapitáne,“ řekl Charlie a díval se čistým, pevným pohledem. „Rozhodl jsem se. Budu největším spisovatelem všech dob.“
Kapitán zastavil své houpací křeslo a spatřil nevinný zápal v tom malém obličeji.
„Pane, to chápu. Dobrá. Budeš. Nu, potom, Charlesi, až budeš moc starý, budeš si muset najít nějakého mládence, nešťastného jako ty sám, a věnuješ mu Osirise-Ra. Tvůj život se možná naplní, ale ti druzí, ztracení na cestě, budou tvého Egypťana potřebovat. Souhlasíš? Souhlasíš?“

Poslední rakety vzlétly a spadly, poslední svítící balónky pluly mezi tichými hvězdami. Auta a lidé se vraceli domů,

rodiče nesli své unavené a spící děti. Když to tiché procesí míjelo verandu kapitána Stonesteela, někteří vzhlédli a zamávali starci a Charliemu a vysokému, ve stínu ukrytému sluhovi, který stál mezi nimi, dokud noc neminula navždy.
Charlie řekl: „Povězte ještě něco, kapitáne.“
„Ne, už budu mlčet. Poslouchej, co říká on. Nech ho, ať vypráví o tvé budoucnosti, Charlie. Poslouchej jeho příběhy dobře. Slyšíš?“
Zvedl se vítr. Suchý papyrus na těle mumie zašelestil, vánek se probíral záhyby látky, rozechvěl faraónovy paže a král šeptal, rty jejich starého i nového tisíciletého nočního návštěvníka se jemně pohnuly.
„Co povídá, Charlesi?“
Charlie zavřel oči, čekal, poslouchal, přikyvoval, slzy mu klouzaly po lících a nakonec řekl: „Všechno ... Všechno, co jsem kdy chtěl slyšet.“